

PRAVNA ZAŠČITA OKOLJSKO RAZSELJENIH OSEB

študija projekta

Študenti: Matija Bevk, Simon Drčar, Kaja Elsner, Petra Hren, Eneja Kovač, Daška Levstik, Alen Savič, Kaja Smolnikar, Juruša Zorčič, Luka Žigante

Urednica in pedagoška mentorica: izr. prof. dr. Vasilka Sancin
Strokovni sodelavki: mag. Senka Šifkovič Vrbica in Manca Šetinc Vernik

Strokovni pregled: as. mag. Maša Kovič Dine

Univerza v Ljubljani

REPUBLIKA SLOVENIJA
**MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT**

Javni štipendijski, razvojni,
invalidski in preživninski
sklad Republike Slovenije

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI
SOCIALNI SKLAD
NALOŽBA V VAŠO PRIHODNOST

PRAVNO-INFORMACIJSKI CENTER
NEVLADNIH ORGANIZACIJ

Pravna fakulteta
Univerza v Ljubljani

Pravna zaščita okoljsko razseljenih oseb

Izdala:

Pravna fakulteta, Univerza v Ljubljani

Elektronska kopija

Brezplačen izvod

Ljubljana 2017

Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

PRAVNA zaščita okoljsko razseljenih oseb [Elektronski vir] / avtorji Matija Bevk ... [et al.] ; urednice Vasilka Sancin ... [et al.]. - El. knjiga. - Ljubljana : Pravna fakulteta, 2017

Način dostopa (URL): <http://www.pf.uni-lj.si/media/studija.projekta.pdf>

ISBN 978-961-6447-70-6 (pdf)

1. Bevk, Matija 2. Sancin, Vasilka

[COBISS.SI-ID=291694592](#)

Projekt Pravna zaščita okoljsko razseljenih oseb se izvaja na podlagi javnega razpisa "Projektno delo z negospodarskim in neprofitnim sektorjem - Študentski Inovativni projekti za družbeno korist 2016 - 2018" v okviru Operativnega programa za izvajanje Evropske kohezijske politike v obdobje 2014 - 2020.

Projekt sofinancirata Republika Slovenija in Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada.

Podnebne spremembe 1

Problem pravne opredelitve okoljsko
razseljenih oseb 3

Mednarodnopravni vidik okoljskih
migracij 5

Pravo Evropske unije 10

Nacionalni vidiki 11

Primer okoljskih selitev v Braziliji 12

Varnostni vidiki okoljskih migracij 14

Predlagamo 15

Viri in literatura 16

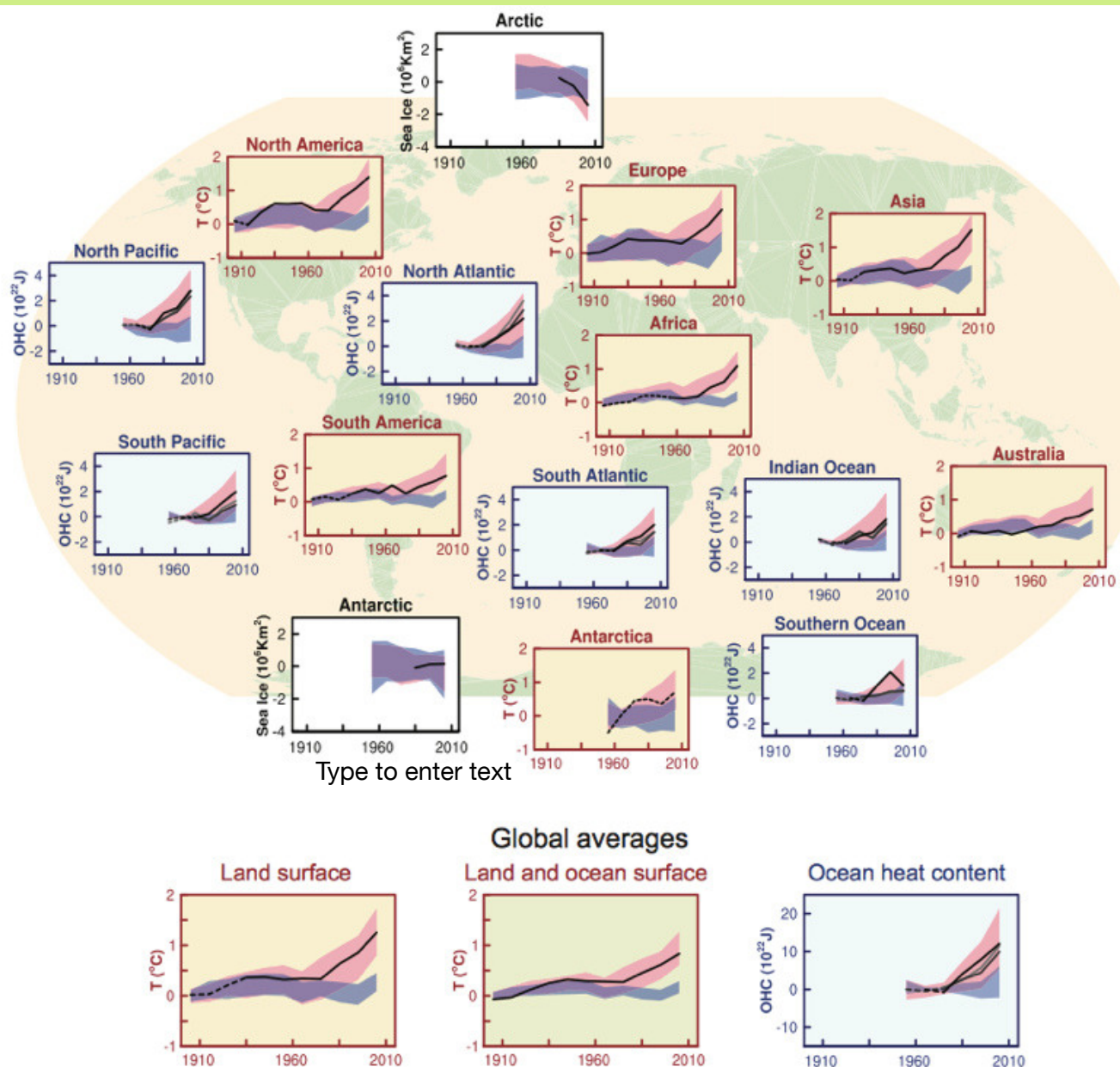
KAZALO

Spremembe okolja

Spremembe okolja, pa naj bodo postopne ali hipne, prizadanejo življensko okolje človeka v takšni meri, da se je ta prisiljen seliti. V prihodnosti se bo ozračje še nadalje segrevalo, temu pa bodo sledile nadaljnje okoljske spremembe. Vplivi le-teh na ljudi in ekosisteme bodo vse bolj resni in nepovratni, kar bo ljudi prisililo k migraciji.

Do leta 2050 naj bi se po oceni Mednarodne organizacije za migracije (IOM) zaradi okoljskih sprememb preselilo med 25 milijonov in 1 milijardo ljudi.

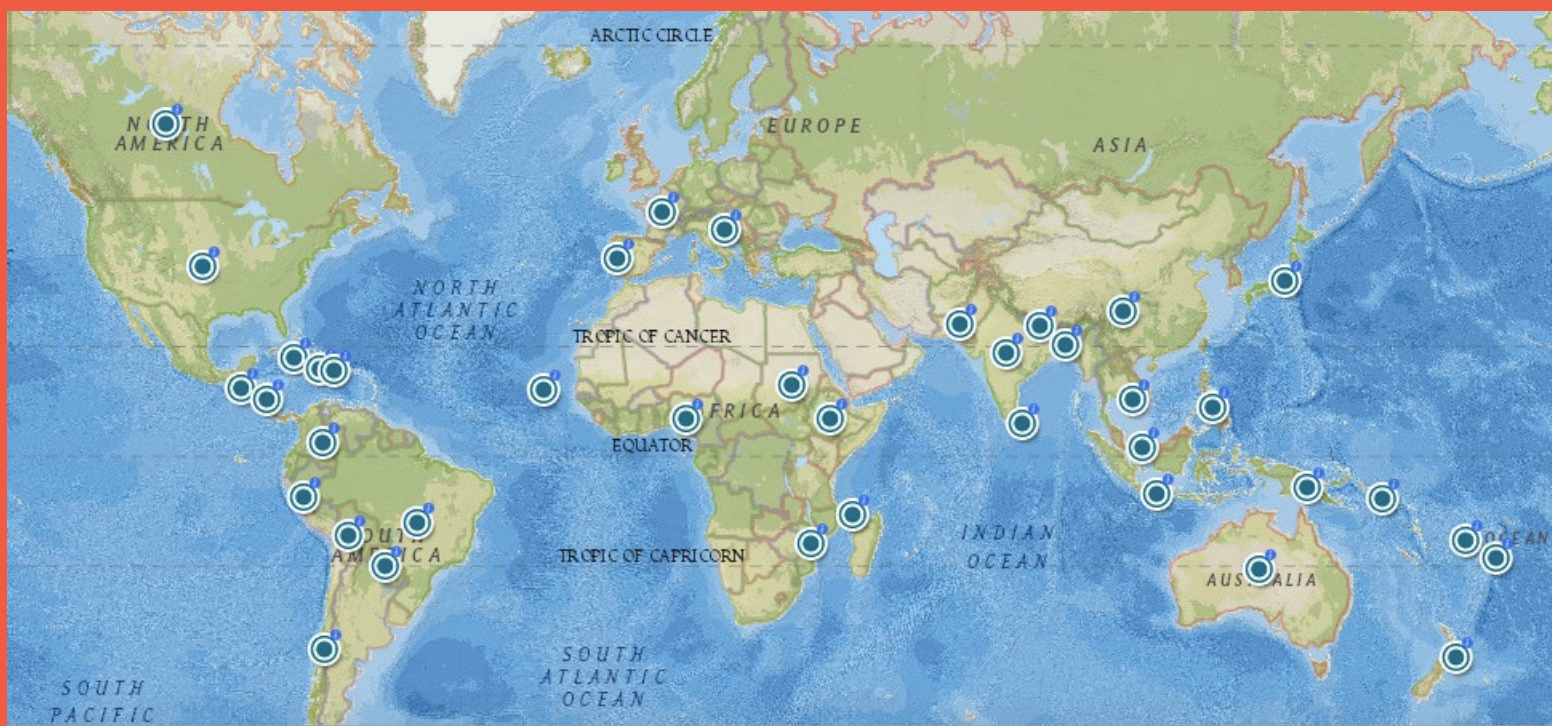

Vir: Peto poročilo Medvladnega panela o podnebni spremembi (IPCC)

Slika 1: Modri pas prikazuje spreminjanje temperatur ozračja (rdeči grafi) in oceanov (modri grafi) brez upoštevanja vpliva človeka na podnebne spremembe, rdeči pas pa spremembo temperatur ob upoštevanju človeškega vpliva. Črna črta, ki sledi rdečemu pasu prikazuje dejansko izmerjeno temperaturo ozračja oz. oceana.

Hotspots

Vroče točke (angleško: hotspots) so območja, ki doživljajo kombinacijo več ekstremnih dogajanj in za katere se pričakuje, da bodo v prihodnje hudo prizadeta. Prevladujejo v ekvatorialnem pasu. Eden od manj znanih razlogov za državno nestabilnost in sirska državljansko vojno je štiriletna suša, ki je kmete prisilila k selitvi v mesta.

Slika 2: Slika prikazuje nekatera območja na svetu, kjer so spremembe v okolju prisilile ljudi k selitvi v obdobju 2011 - 2017.

Več zemljevidov na spletni strani <https://oroslovenia.wordpress.com>.

PRIMERI DEFINICIJ

EL HINNAWI:

»Okoljski begunci so ljudje, ki so bili prisiljeni zapustiti svoje tradicionalno okolje (začasno ali trajno) zaradi očitnih okoljskih sprememb (naravnih ali antropogenih), ki so ogrozile njihovo existenco in/ali resno vplivale na kakovost njihovega življenja.«

MEDNARODNA ORGANIZACIJA ZA MIGRACIJE:

»Okoljski migranti so osebe ali skupine oseb, ki so zaradi nenadnih sprememb v okolju ali sprememb v teku, ki nepovratno vplivajo na njihova življenja ali življenjske pogoje primorani zapustiti svoje domove ali se tako odločijo, bodisi začasno ali trajno in se preselijo znotraj svoje države ali v tujino.«

DEFINICIJA V OKVIRU PROJEKTA:

»Okoljsko razseljena oseba je oseba, ki zaradi nenadnih ali postopnih sprememb v okolju, ki ogrožajo njeno življenje ali življenjske pogoje, začasno ali trajno zapusti kraj prebivališča in se preseli znotraj ali izven svoje države.«

PROBLEM PRAVNE OPREDELITVE OKOLJSKO RAZSELIJENIH OSEB

Za osebe, ki se razseljujejo zaradi okoljskih dejavnikov, še do danes ni mednarodno sprejetega poimenovanja, niti mednarodno sprejete definicije. Slednje pomeni veliko oviro za zagotavljanje ustrezne pravne zaščite in pravic takim osebam.

Leta 1970 je Lester Brown iz Worldwatch inštituta prvi uporabil izraz »okoljski begunci«, katerega je kasneje – leta 1985 uporabil El-Hinnawi, ko je oblikoval svojo definicijo okoljskih beguncev (glej levo zgoraj).

Pri oblikovanju definicije je tudi pomembno, da se jasno opredelimo ali bomo v definicijo vključili le osebe, ki se selijo znotraj državnih meja in/ali samo tiste prek meja.

Gre za pomembno vprašanje, saj v mednarodnem pravu velja, da so notranje razseljene osebe tiste, ki migrirajo znotraj države, medtem ko se med begunce štejejo le tiste osebe, ki prečkajo državne meje.

Leta 2007 je Mednarodna organizacija za migracije oblikovala delovno definicijo okoljskih migrantov (glej levo). Namen definicije je, da čim širše zajame kontekst in oblike preseljevanja oseb zaradi okoljskih dejavnikov.

Ker se zavedamo pomena definicije in ureditve statusa ter pravic oseb, ki se razseljujejo zaradi okoljskih dejavnikov, smo tudi sami oblikovali definicijo (glej levo spodaj).

Hipne okoljske nesreče so na primer potresi, vulkanski izbruhi, cunamiji, plazovi, cikloni, poplave... Postopne okojske spremembe pa so dezertifikacija, dviganje morske gladine, zasoljevanje prsti in oceanov in druge.

Zaradi potrebe individualne obravnave smo se pri oblikovanju definicije osredotočili na posameznika.

»Okoljsko razseljena oseba je oseba, ki zaradi **nenadnih ali postopnih sprememb v okolju**, ki ogrožajo njeno **življenje ali življenjske pogoje**, začasno ali trajno zapusti kraj prebivališča in se preseli **znotraj ali izven svoje države**.«

Spremembe okolja lahko bistveno vplivajo na zadovoljevanje osnovnih življenjskih potreb (»življenjski pogoji«), v določenih primerih pa je lahko ogrožen celo sam obstoj človeka (»življenje«).

Ne gre le za okoljske spremembe, ampak tudi antropogene spremembe, ki so posledica ravnanja človeka.

Na podlagi dosedanje analize v primeru okoljskih sprememb primarno prihaja do »notranjih« razselitev, seveda pa se lahko v primeru sprememb okolja večjih razsežnosti zgodi, da bi bila čezmejna selitev edina možna rešitev (npr. eksplozija v jedrski elektrarni v neki manjši državi).

MEDNARODNOPRAVNI VIDIKI OKOLJSKIH MIGRACIJ

//... noben izmed kriterijev, ki bi sicer upravičevali zaščito v okviru Konvencije o statusu beguncev iz 1951, pri Teitioti ni izpolnjen.//

Novozelandsko sodišče v primeru Teitioti proti Novi Zelandiji

Mednarodno begunsko pravo

V okviru mednarodnega begunskega prava so se pojavljali predlogi, da bi se okoljsko razseljene osebe zaščitilo s **Konvencijo o statusu beguncev** iz 1951, a prevladuje stališče, da to **ni mogoče** iz vrste razlogov. Med njimi je najpomembnejši ta, da mora begunec izkazati utemeljen strah pred preganjanjem zaradi ene izmed **petih taksativno naštetih osebnih okoliščin** (rasa, vera, narodna pripadnost, pripadnost določeni družbeni skupini, določeno politično prepričanje), med katerimi pa **ni okoljskih razlogov**. To je potrdilo tudi Vrhovno Sodišče Nove Zelandije v zadevi **Teitioti**, v kateri je državljani Kiribatov na Novi Zelandiji zaprosil za status begunca, kot razlog pa navedel podnebne spremembe. Sodišče je zapisalo: »noben izmed kriterijev, ki bi sicer upravičevali zaščito v okviru Ženevske konvencije, pri Teitioti ni izpolnjen«.

Prav tako so se pojavljali tudi predlogi, da bi se problematika uredila z **novi mednarodno konvencijo**, a bi bilo zaradi **občutljivosti tematike** nerealno pričakovati konsenz mednarodne skupnosti za njen sprejem. Zato bi bila **bolj realna, učinkovita in prej uresničljiva** rešitev s pristopom k **mehkemu pravu**, ki preko smernic in načel državam ponuja **fleksibilnejše rešitve ter usmeritve** za naprej v okviru veljavnega mednarodnega prava in bi bile zato tudi **bolj sprejemljive** s strani držav.

Mednarodno pravo človekovih pravic

Mednarodno pravo človekovih pravic ima zaradi svoje vsebinske širine (Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah, Mednarodni pakt o ekonomskih in socialnih pravicah, Konvencija proti mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic...) potencialno največjo kapaciteto v smislu ustrezne pravne podlage za podelitev zaščite okoljsko razseljeni osebi v državi gostiteljici.

1. Načelo nevračanja v mednarodnem pravu človekovih pravic

Načelo nevračanja (*non-refoulement*) oseb v države, v katerih jim preti določena nevarnost, preganjanje ali je na drug način ogroženo njihovo življenje, osebna integriteta ali svoboda, je splošno priznano mednarodno načelo. Vsebovano je v 33. členu Konvencije o statusu beguncev iz leta 1951 in prvem odstavku 3. člena Konvencije proti mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju.

Po vsebini pa ta obveznost izhaja tudi iz 2. in 3. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic (EKČP). Gre za komplementarno obliko zaščite statusu begunca iz Konvencije o statusu beguncev iz leta 1951 in statusu subsidiarne zaščite iz Kvalifikacijske direktive (2011/95/EU), prav tako pa gre tudi za pravilo mednarodnega običajnega prava, kar pomeni, da zavezuje tudi države, ki niso pogodbenice nobene izmed mednarodnih pogodb s področja begunskega prava ali prava človekovih pravic. Pravica do življenja (2. člen EKČP) in prepoved mučenja ali drugega krutega, nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja (3. člen EKČP) sta v kontekstu načela nevračanja in okoljsko razseljenih oseb najpomembnejši in absolutni človekovi pravici, saj ne dopuščata tehtanja med interesi posameznika in interesi države gostiteljice.

2. Sodna praksa glede načela nevračanja v mednarodnem pravu človekovih pravic

Do sedaj Odbor Združenih narodov za človekove pravice, nacionalna sodišča evropskih držav in Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) še niso obravnavali primera, v katerem bi pritožnik izrecno zatrjeval, da mu v primeru vrnitve v izvirno državo grozi okoljsko pogojena škoda, vendar pa je ESČP v dosedanji sodni praksi za ugotovitev kršitve 3. člena EKČP v zvezi z grozečo škodo v obliki “naravno prisotnega fenomena, kot je suša” (*Sufi in Elmi proti Združenem kraljestvu*, št. 8319/07 z dne 18. junija 2011, 282. odstavek obrazložitve) postavilo visok prag, saj morajo biti v takem primeru okoliščine primera “izjemne”, humanitarni razlogi pa “prepričljivi” (*N. proti Združenem kraljestvu* [veliki senat], št. 26565/05 z dne 27. maja 2008, 42. odstavek obrazložitve).

3. Sklep

Trenutna sodna praksa ni naklonjena okoljsko razseljenim osebam, zato je v bodoče zelo pomembno, da se mednarodne pogodbe s področja človekovih pravic razlagajo čim bolj progresivno. Posebej težavna se zdi zaščita tistih, ki bežijo zaradi postopnih okoljskih sprememb (glej sodbo novozelandskega Vrhovnega sodišča *Ioane Teitiota proti The Chief Executive of the Ministry of Business, Innovation and Employment* z dne 20. julija 2015). Tako kot mednarodno begunsko pravo ima tudi mednarodno pravo človekovih pravic predvsem popravljalni oziroma sanacijski učinek in zato predvsem ni zmožno zaščititi okoljsko razseljenih oseb, ki se selijo zaradi grozeče se bodoče, predvidljive in nepopravljive škode (na primer postopno dvigovanje morske gladine).

Mehko pravo

Mehko pravo so pravna pravila, ki so sicer v pravni praksi in teoriji zaradi svoje oprtosti na trdne argumente, spoštovana, niso pa pravno zavezujoča.

Pobuda Nansen je poskus spodbuditve procesa vključevanja različnih interesnih skupin pod vodstvom vlad Švice in Norveške. Stremi k dosegu konsenza med državami o ključnih načelih in elementih zaščite ljudi, razseljenih izven meja držav v okviru naravnih nesreč.

Glavni cilj Platforme o razseljevanju zaradi nesreč pa je nadaljevanje dela, ki ga je začela Pobuda Nansen ter izvajanje njenih priporočil Agende o varstvu, ki jo je podprlo 109 vladnih delegacij na globalnem posvetu oktobra 2015. Agenda o varstvu nudi državam vrsto sredstev za boljše preprečevanje in pripravo na razseljevanje že pred katastrofo, kakor tudi boljši odziv na primere, ko so ljudje prisiljeni najti zatočišče, bodisi v svoji državi ali preko mednarodnih meja. Namesto pozivanja k novi zavezujoči mednarodni konvenciji o čezmejnem razseljevanju zaradi nesreč, Agenda o varstvu Pobude Nansen podpira (trenutno) realnejši pristop, ki se osredotoča na vključevanje učinkovitih praks držav in lokalnih organizacij v svoj normativni okvir, v skladu s posebnostmi vsake posamezne države.

Zaradi »brezmejne« narave problematike okoljsko razseljenih oseb bo v prihodnosti ključnega pomena mednarodno sodelovanje. Platforma o razseljevanju zaradi nesreč si prizadeva ravno h graditvi močne povezanosti med strokovnjaki in raziskovalci ter vzpostavitve dialoga, izmenjave informacij, kot tudi politike in normativni razvoj.

Pravo Evropske unije

Na ravni EU obstajata dva možna načina mednarodne zaščite okoljsko razseljenih oseb. Prvi način predstavlja začasna zaščita, ki se posameznikom podeli v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb. Slabost te vrste zaščite je, da mora obstoj množičnega prihoda s sklepom ugotoviti Svet EU na predlog Komisije EU, to pa je najverjetneje tudi razlog, da vse odkar je direktiva stopila v veljavo, še ni bila uporabljena.

Druga možnost je, da bi se okoljsko razseljenim osebam nudila subsidiarna zaščita, ki je urejena v Kvalifikacijski direktivi. Gre za zaščito, ki se podeli osebam, ki ne izpolnjujejo pogojev za priznanje statusa begunca, vendar jim grozi, da bi jim bila ob vrnitvi v izvirno državo povzročena resna škoda. Le-ta je urejena v 15. členu direktive, ki določa, da takšna resna škoda zajema smrtno kazen, mučenje oz. nečloveško ravnanje ali resno in individualno grožnjo življenju oz. telesni celovitosti civilista v situacijah oboroženega spopada.

Prav zdaj je omenjena direktiva v postopku spreminjanja v uredbo. To pomeni pozitivno spremembo, saj so uredbe neposredno uporabljive. Prejšnji predlog uredbe je že v uvodni izjavi poudarjal, da bi morale biti do zaščite upravičene tudi osebe, ki jih v okviru projekta definiramo kot okoljsko razseljene. Nadalje je bila predlagana sprememba že omenjenega člena o resni škodi in določitev nove točke, ki k obstoječim trem primerom resne škode dodaja še »resno in individualno grožnjo za življenje ali osebnost civilista zaradi naravne nesreče ali nesreče, ki jo povzroči človek«.

Žal predlaganih sprememb ni več mogoče zaslediti v najnovejšem osnutku poročila, ker na glasovanju v Odboru Evropskega parlamenta za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve (LIBE) niso dobile podpore.

Načelo nevračanja je posredno vsebovano tudi v Ustavi Republike Slovenije. Na podlagi ustaljene ustavnosodne prakse Ustavnega sodišča Republike Slovenije je varstvo v primeru odstranitve, izгона ali izročitve zagotovljeno z 18. členom Ustave RS, ki določa, da ne sme biti nihče podvržen mučenju, nečloveškemu ali ponižujočemu kaznovanju ali ravnanju (glej odločbo Up-613/16-13 z dne 28. septembra 2016 točki 6 in 7 obrazložitve).

Ustavna pravica iz 18. člena Ustave RS je absolutne narave, kar pomeni, da je ni mogoče omejiti niti na podlagi tretjega odstavka 15. člena Ustave RS, v skladu s katerim so človekove pravice in temeljne svoboščine omejene samo s pravicami drugih in v primerih, ki jih določa Ustava RS (glej odločbo U-I-292/09-9, Up-1427/09-16 z dne 20. oktobra 2011, točka 13. obrazložitve).

Na zakonski ravni načelo nevračanja v 72. členu (prepoved odstranitve tujca) izrecno določa Zakon o tujcih (ZTuj-2). Zakon o mednarodni zaščiti (ZMZ-1) načelo nevračanja sicer na več mestih omenja, nikjer pa ga izrecno ne opredeljuje na enak oziroma podoben način kot ZTuj-2. Vendar pa je mogoče iz zakonodajnega gradiva jasno razbrati, da vsebina načela nevračanja ostaja ena od temeljnih idej zakona.

Nacionalni vidik

Menimo, da bi imela oseba, ki bi se znašla na slovenskem ozemlju in bi zatrjevala, da prosi za mednarodno zaščito iz razloga okoljskega uničenja njene (celotne) izvorne države, zaradi česar se ne more vrniti v izvorno državo, v primeru pravnomočno zavrnjene prošnje za mednarodno zaščito zaradi neizpolnjevanja pogojev za podelitev statusa begunca kot tudi statusa subsidiarne zaščite, nadalje največ možnosti za to, da ne bo vrnjena v izvorno državo s sklicevanjem na dva razloga za izdajo dovoljenja za zadrževanje iz 73. člena ZTuj-2:

1. Razlog iz prve alineje drugega odstavka 73. člena ZTuj-2: *»tujčeva odstranitev iz države v skladu s prejšnjim členom (načelo nevračanja iz 72. člena ZTuj-2) ni dovoljena«*; in
2. Razlog iz devete alineje drugega odstavka 73. člena ZTuj-2: *»odstranitev ni možna, ker so v državi, katere državljan je tujec ali v državi, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje zadnje prebivališče, nastopile okoliščine, kot so naravne in druge nesreče, ki ne omogočajo vrnitve«*.

Dovoljenje za zadrževanje je pravni status, ki se podeli tujcu, katerega bi morala policija sicer odstraniti iz države, vendar pa se pri njem na podlagi njegove prošnje ali po uradni dolžnosti ugotovi obstoj enega izmed v drugem odstavku 73. člena ZTuj-2 določenih razlogov. Dovoljenje za zadrževanje izda policija za dobo šestih mesecev. Dovoljenje se lahko na prošnjo tujca ali po uradni dolžnosti podaljša, dokler trajajo razlogi iz prejšnjega odstavka.

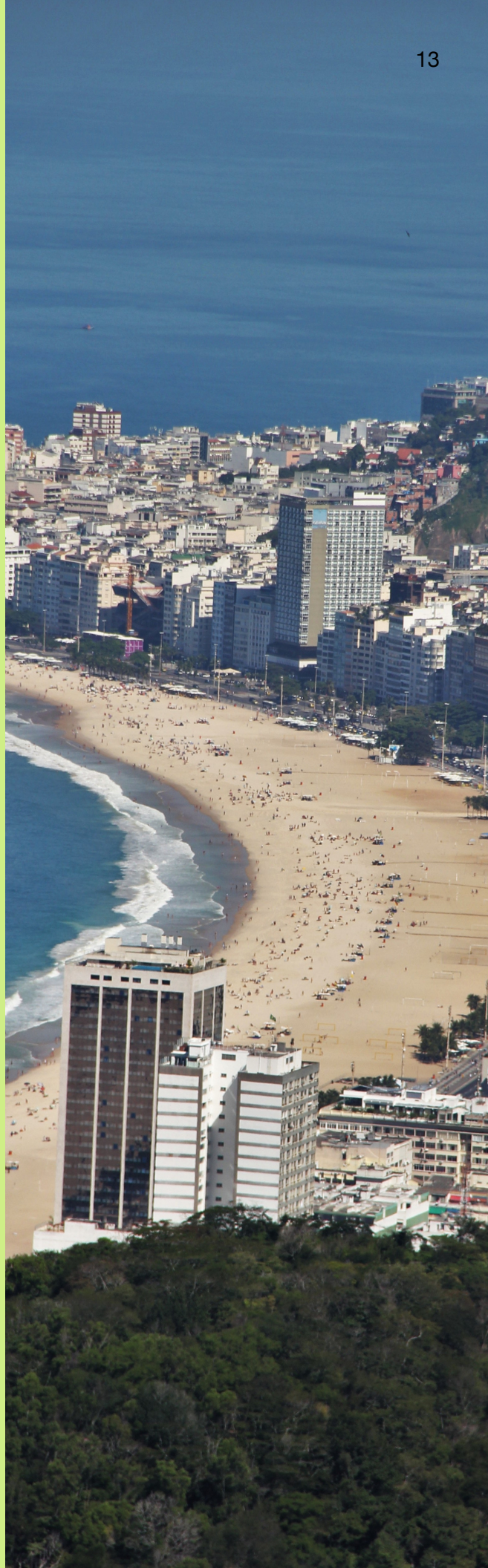
Obveznost tujca, da zapusti državo, pa z dovolitvijo zadrževanja ne preneha in se ne spremeni. Ko razlogi za dovolitev zadrževanja prenehajo, se tujca iz države odstrani.

Primer okoljskih selitev v Braziliji

Kot primer države, v kateri okoljsko razseljevanje že poteka, lahko navedemo Brazilijo. Tako vplivi podnebnih sprememb kot naravnih nesreč v tej državi spodbujajo mobilnost prebivalstva, vendar pa žal še vedno obstajajo vrzeli v zakonih in politiki na področju razseljevanja ljudi zaradi nesreč, podnebnih sprememb in drugih okoljskih sprememb. Na splošno gre za pomanjkanje zavedanja povezav med okoljskimi in migracijskimi politikami. Enaka vrzel se kaže v javni politiki, ki ureja notranje in mednarodno razseljevanje.

Eden zadnjih primerov nesreč v tej državi so poplave, ki so prizadele predele Acre, Rondonia in Mato Grosso. Gre za predele, ki mejijo na Bolivijo. V primeru mednarodnega razseljevanja bi lahko Brazilci po Bolivijskem zakonu številka 370 iz leta 2013 postali opredeljeni kot podnebni razseljenci. Nasprotno v brazilskem pravu ne obstaja točna definicija podnebnih razseljencev. Pomanjkanje koncepta okoljskih razseljencev v Braziliji tako povečuje težave pri njihovem prepoznavanju in kategorizaciji.

Ker je pričakovano, da se bodo okoljske razselitve v tej državi še povečevale, bi bilo potrebno zapolniti pravne norme in zaščititi okoljsko razseljene osebe z namenom urejanja varstva in pomoči ter postopkov. Pri tem bi bilo potrebno upoštevati predloge agende Nansen za zaščito čezmejno razseljenih oseb v okviru nesreč in podnebnih sprememb. Druga možna (vsaj delna) rešitev bi lahko bila vključitev v okvir Sendai za zmanjšanje tveganja nesreč 2015 – 2030. Gre za 15-letni, prostovoljni in nezavezujoč sporazum, ki priznava, da ima država (v našem primeru Brazilija) glavno vlogo pri zmanjševanju tveganja nesreč, a da država to breme deli z ostalimi zainteresiranimi stranmi, vključno z lokalno samoupravo in zasebnim sektorjem.

Varnostni vidik

Sekuritizacija je proces, v katerem nekaj, kar še ni varnostno vprašanje, le-to postane.

Pri procesu sekuritizacije se skozi diskurz ustvarijo varnostni koncepti in vprašanja, ki bi vodila v označenost okoljsko razseljenih oseb kot potencialne grožnje, s čimer bi bila ogrožena tudi njihova varnost. Njihov položaj bi se torej urejalo skozi prizmo varnosti in ne skozi prizmo humanitarnosti.

Z našo definicijo okoljsko razseljenih oseb poskušamo izničiti negativne konotacije, ki bi vplivale na okoljsko razseljene osebe in se izogniti sekuritizaciji okoljsko razseljenih oseb ter raje sekuritizirati okoljske spremembe.

Okoljsko razseljene osebe potencialno predstavljajo varnostno tveganje predvsem zaradi nedefiniranosti njihovega položaja ter zaradi negativnega diskurza, ki jih spremlja. Prav na to smo bili pozorni pri postavljanju definicije, ki nikoli ne sme biti omejujoča, hkrati pa tako definirane osebe ne smejo utrpeti nikakršnih negativnih posledic.

S pravilno uporabo definicije, predvsem v javni sferi in medijih, ter pri političnem diskurzu imamo priložnost ustvariti okolje, v katerem se ljudje kot integrirana družba zavedajo razlik znotraj nje, le-te sprejmejo ter hkrati vedo, da je potrebno okoljske spremembe razumeti kot breme, ki si ga je naprtila celotna družba, ne pa okoljsko razseljene osebe.

PREDLAGAMO...

**Sprejem splošne
definicije okoljsko
razseljenih oseb na
mednarodni ravni.**

**Progresivno razlago
mednarodnega
prava človekovih
pravic.**

**Nadaljnji razvoj
mehkega prava.**

Viri in literatura

A. Gnezda, Okoljske migracije, Vprašanje varnosti ali pravičnosti?. Dostopno na: <http://www.umanotera.org/wp-content/uploads/2016/03/Okoljske-migracije-vpra%C5%A1anje-varnosti-ali-pravi%C4%8Dnosti.pdf> (19.06.2017).

Amendments 417 – 798 (2016/0223(COD)) z dne 27.7.2017.

B. Buzan, Ole Wever, Jaap de Wilde. »Security. A New Framework for Analysis.«, 1998.

B. Docherty, T. Giannini, Confronting a rising tide: a proposal for a convention on climate change refugees. Dostopno na: http://www.law.harvard.edu/students/orgs/elr/vol33_2/Docherty%20Giannini.pdf (19.07.2017).

B. Havard: Seeking Protection: Recognition of Environmentally Displaced Persons under International Human Rights Law, Villanova Environmental Law Journal, Vol. 18, 2007.

Direktiva Sveta 2001/55/ES z dne 20. julija 2001 o najnižjih standardih za dodelitev začasne zaščite v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb in o ukrepih za uravnoteženje prizadevanj in posledic za države članice pri sprejemanju takšnih oseb.

Direktiva 2011/95/EU Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite.

E. Lauterpacht, D. Benthlemen, The scope and content of the principle of non-refoulement: Opinion, str. 162 in nasl., v: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Protection in International Law: UNHCR's Global Consultations on International Protection, Cambridge University Press, 2003.

Gemenne F., Ionesco D. (IOM), Mokhnacheva D. (IOM): The Atlas of Environmental Migration, Routledge New York, 2017.

IPCC: Climate Change 2014: Synthesis Report. Contribution of Working Groups I, II and III to the Fifth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change [Core Writing Team, R.K. Pachauri and L.A. Meyer (eds.)].

IPCC, Geneva, Switzerland, 2014. J. McAdam: Climate Change, Forced Migration, and International Law, Oxford University Press, 2012.

J. McAdam: Climate Change - related Displacement of Persons, v: P. Carlarne et al., The Oxford Handbook of International Climate Change Law, Oxford University Press, 2016.

J. McAdam: The emerging New Zealand jurisprudence on climate change, disasters and displacement, Migration studies, 2015, Vol. 3, št. 1.

M. Scott: Natural Disasters, Climate Change and Non-Refoulement: What Scope for Resisting Expulsion under Articles 3 and 8 of the European Convention on Human Rights?, International Journal of Refugee Law, Vol. 26, No. 3, 2014.

M. Scott: Observations from the pilot study on the practice and perspectives of lawyers in the United Kingdom and Sweden regarding protection from environmentally related harm in an era of climate change, osnutek, oktober 2014.

Mednarodna organizacija za migracije, A Complex Nexus, Dostopno na: <https://www.iom.int/complex-nexus#estimates>, (29.08.2017).

Mednarodna organizacija za migracije, Discussion note: Migration and the environment. Dostopno na: http://publications.iom.int/system/files/pdf/migration_and_environment.pdf (19.08.2017).

Mednarodna organizacija za migracije, Discussion note: Migration and the environment. Dostopno na: http://www.iom.int/jahia/webdav/shared/shared/mainsite/about_iom/en/council/94/MC_INF_288.pdf (19.06.2017).

Migration, Environment and Climate Change: Policy Brief Series, Dostopno na: https://publications.iom.int/system/files/pdf/policy_brief_series_vol2_issue5_en.pdf (29.08.2017).

Osnutek poročila 2016/0223(COD) z dne 2.3.2017 o predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ter spremembi Direktive Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (COM(2016)0466 – C8-0324/2016 – 2016/0223(COD)).

Parlamentarna skupščina Sveta Evrope: Report by the Committee on Migration, Refugees and Population of the Parliamentary Assembly on Environmentally-induced migration and displacement: a 21st century challenge, Rapporteur Tina Acketoft, 23 December 2008, Doc. 11785, dostopno na: <http://www.refworld.org/pdfid/49997bbb0.pdf> (19. 6. 2017).

Platform on Disaster Displacement, Our Response, Dostopno na: <http://disasterdisplacement.org/the-platform/our-response>, (23.7.2017).

Poročilo A8-0245/2017 z dne 28.6.2017 o predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ter spremembi Direktive Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas (COM(2016)0466 – C8-0324/2016 – 2016/0223(COD)).

Regional Maps on Migration, Environment and Climate Change, Dostopno na: <http://www.environmentalmigration.iom.int/maps>, (21.7.2017).

S. Vidmajer, Vpliv globalnega segrevanja na vojno v Siriji, Dostopno na: <http://www.del.si/svet/krize/vpliv-globalnega-segrevanja-na-vojno-v-siriji.html>, 16.02.2016, (21.07.2017).

Sodba v zadevi Teitiota v. The Chief Executive of the Ministry of Business Innovation and Employment, NZSC 107 z dne 20. julija 2015.

The Nansen Initiative, 'Agenda for the Protection of Cross-Border Displaced Persons in the Context of Disasters and Climate Change' (Vol 1, December 2015) ('Protection Agenda Vol 1').

Y. Ni: A Nation Going Under: Legal Protection for "Climate Change Refugees", Boston College International and Comparative Law Review, Vol.39, No. 2, 2015.

V. Kolmannskog, L. Trebbi: Climate change, natural disasters and displacement: a multi-track approach to filling the protection gaps, International Review of the Red Cross, Vol. 92, No. 879, September 2010.